

deres Forpligtelser mod de andre, kunne være firkte paa at faae Lov til at føre en rolig og fredelig Eksistens. Men naar dette er saa, siger jeg, at Diebliffet er kommet til at træffe Foranstaltninger til, at vi kunne forsvare vor Selvstændighed og vor Frihed. Det er under Forhandlingerne igaar og ogsaa idag blevet fremhævet, at den bedste Maade, hvorpaa vi kunne firkte vor Frihed og Selvstændighed, vilde være den, at vi opnaaede at blive erklærede for neutrale. Jeg behøver ikke at henlede erede Medlemmers Opmærksomhed paa, at det, at være en neutral Stat, ingenlunde tillader en Afvæbning. Det er gjentagne Gange blevet udtalt her i Salen, og det er en uomstøbelig Sandhed, at alle saakaldte neutrale Stater i Europa maa ofvfe store Summer paa deres Forsvarsvæsen, for at være i Stand til at opretholde deres Neutralitet, naar Krigen maatte komme. Der er desuden det at bemærke, at det neppe med Sandhed kan siges, at noget Land her i Europa er blevet erklæret neutralt af Interesse for dette Land. Hvorfor er det blevet erklæret for neutralt? Fordi det har ligget i store, mægtige Naboers Interesse, at Landet blev sat i denne Stilling, og Følgen deraf er, at kun naar disse Interesser ere tilstede hos de store Magter, vil et lille Land opnaa at blive erklæret for neutralt. Ethvert Forsøg fra den lille Magts Side paa at opnaa en saadan Neutralitet vilde være ikke alene spildt men efter min Overbevisning i de allerfirkte Tilfælde bringe Landet i en ffæv og ubeldig Stilling. De Foranstaltninger, som ere foreslaaede i det her foreslagte Forslag, ere, efter min Anskuelse, af en saadan Natur, at man ved Hjælp af dem vil kunne naae Et af To, enten at blive sat i Stand til med Udfigt til en heldig Udgang at kæmpe mod et overlegent Angreb, og i ethvert Tilfælde falde med Vre, eller ogsaa, naar Follert viser sig i Besiddelse af sin fulde Livskraft, vil den, som kunde have Lyft til at bemægtige sig Landet eller Lyft til ved givne Leilighed at tvinge Landets Regjering ind paa en Vej, som den ellers ikke vilde slaa ind paa, muligens siges: Den Anstregelse, jeg maa gjøre for at naae dette Maal, er saa stor, at jeg undlader at gjøre den, — og saa have Foranstaltningerne opfyldt deres Bestemmelse. — Et af de Punkter, der have været Gjensland for særlig Dmtale her idag, er jo Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning. Jeg skal tillade mig at henvise til, hvad der allerede blev paaapeget af det erede Medlem for Frederiksberg Amtis 1ste Valgkreds (Thomsen), at det, som er foreslaaet i det nu foreliggende Forslag, jo er i god Overensstemmelse med, hvad der blev foreslaaet i 1872—73. De Herrer ville ved at sammenligne disse to Lovforslag se, at Alt, hvad der var foreslaaet i 1872—73, findes i dette Lovforslag alene med Undtagelse af, at en høist ubetydelig Post, nemlig Befæstningsanleg

paa Hindsholm, som jeg har troet, at man kunde undlade, idet de fornødne Foranstaltninger der kunde træffes ved Anlæg af feltfortifikatoriske Bærker, er bortfalden, og at der er kommet en Post til, som ikke fandtes i det tidligere Forslag, nemlig Anlægget af et Søfort ved Kallundborg. I 1872 var jo den nordvestjællandske Bane ikke bygget; nu er den færdig og aabnet for Trafiken, Forbindelsen mellem Sjælland og Sjælland gaar naturligt over Kallundborg, og der er altsaa der de samue Grunde tilstede som der er paa andre lignende Punkter for Anlæggelsen af et Fort. Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden stod opført i Forslaget fra 1872—73 og findes ogsaa her; den er betydelig udvidet, og navnlig ere de Befæstninger, der fordres til dog, større end dem, der forlangtes i 1872—73. Jeg anser Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden for at være noget af det Allernødvendigste, der bør gjøres, noget af det Første, der bør gjøres, og det er klart, at intet Punkt af Danmarks Rige er mere saarligt end Kjøbenhavn fra Søfiden, og paa intet Sted kan en Fjende paa en lettere Maade med den ringeste Dpoffrelse naae sit Maal end netop ved at angribe Kjøbenhavn fra Søfiden. Nu siges erede Medlemmer, som ere Modstandere af Kjøbenhavns Befæstning: Ja, om vi ogsaa kunne gaa ind paa den Betragtning, maa vi dog modfætte os en Bevilling til Kjøbenhavns Søbefæstning, fordi den nødvendig vil medføre Fordringer om Kjøbenhavns Befæstning ogsaa fra Landsfiden, Noget, som vi under ingen Omstændigheder ville indlade os paa. Fra een Side bliver Lovforslaget angrebet, fordi det indeholder Bestemmelser om Kjøbenhavns Befæstning mod Landsfiden; fra en anden Side — jeg siger ikke, at det er kommet frem her i Salen, men det er fremkommet med stor Styrke udenfor Salen — bliver Planen for Danmarks Forsvarsvæsen angrebet med stor Styrke, fordi Kjøbenhavn ikke bliver befæstet nok. Jeg tror, at en Krigsbestyrelse, som fremlægger Forslag til Landets Befæstning, vilde svigte sin Pligt, naav den undlod at bringe i Forslag en Befæstning af Kjøbenhavn mod Landsfiden, som er istand til at firkte Byen mod en Overrumpling og mod et virksomt Bombardement af Feltstyts. Dette er ogsaa udtalt i Motiverne, og jeg vedkjender mig fuldstændig, at en saadan Undladelse vilde udsætte Haven for, at dens Livstraad blev overstaaren. Det kan være, at Sandsynligheden for en saadan Afstæring ikke er saa overordentlig stor, men den er tilstede, og vi bør da træffe Foranstaltninger derimod. Derfor er Kjøbenhavns Befæstning mod Landsfiden optaget her i Lovforslaget omtrent i samme Form som i 1872. Jeg har tænkt mig, at det, der nu skal bringes tilveiebringes, maatte være det Samme som det, der den Gang var foreslaaet, nemlig en Enceinte omkring Kjøbenhavn med fremstakne Forter, saaledes, at Befæstningen omkring Kjøbenhavn derved